

O sedmi statečných aneb Sněhurka a šest trpaslíků

Že jeden trpaslík chybí? Ono jich vlastně chybělo všech sedm, protože nejmenší z šestice mužů na startu athénské závodu na 1000km a 1000mil měl kolem 160cm, a i to je na trpaslíka dost nežádoucí výška. Ale ten titulek mne prostě napadl, protože sedmou účastnicí závodu byla žena a vůbec ne ošklivá. Oproti kreslené Sněhurce měla sice trochu bytelnější základnu, ale běhala s tím docela svižně. Pocházela z Albánie s úředním křestním jménem Lintita, ale představila se jako Linda a já byl hned zvědavý, jestli také nejradši marmeládu ze všech jídel má, jako ta z písničky Ivana Mládka. No dočkal jsem se, když nám na občerstvovače jednou po ránu předkládali bagetky s marmeládou či medem, sáhla po té první. Jestli potom byla taky upatlaná a jestli její pusa není aspoň trochu slaná, to už jsem nezkoumal...

Kdeže jsem to vlastně byl a co jsem tam dělal? Poté, co jsem v šestidenních závodech několikrát zdolal hranici 500km, zatoužil jsem překonat také vzdálenost dvojnásobnou. Takový závod se ovšem nekoná často, dokonce ani ne každý rok. Poprvé jsem se na něj přihlásil v roce 2014 právě do Athén, jenže pořadatel pak pro malý počet přihlášek zkrátil závod pouze na šestidenní, což jsem tehdy absolvoval ve velmi skromných podmínkách, kterým dominoval hlavně hlad a chlad. Zúčastnil jsem se tam i šestidenní v roce 2015, to jsem zase trpěl naprostým nedostatkem věcí, neboť po třech dnech dešťů jsem už neměl nic suchého na sebe.

Podruhé jsem se na tisícový závod přihlásil do Brazílie. Ten se měl konat v únoru 2016, ale pro značné přemnožení infikovaných komárů byl odložen na červenec, kdy je počasí v Brazílii chladnější. To se ale zase nelíbilo většině přihlášených, protože měli na zbytek sezóny už jiné plány. Po několika internetových diskusích byl nakonec závod přeložen na červenec 2017. Jsem na něj sice stále ještě přihlášen, ale nepoletím tam, je to přece jenom dost drahé a riskantní. Dal jsem přednost Řecku.

Ta předchozí dvojí účast v Athénách ale byla neocenitelnou zkušeností a díky tomu jsem letos věděl, do čeho jdu, a řádně se na to připravil. Dokonce jsem měl i připravený plán, že než odletím, pošlu si tam jeden kufr s věcmi předem přepravní službou a pořadatel mi jej po závodě zase zašle zpět, protože do letadla bych všechny potřebné věci nepobral. Jenže pak projevil zájem o účast v závodě také kolega běžec Sándor Bögi ze Slovenska a bylo rozhodnuto - jedeme autem a problém s dostatečnou výbavou je vyřešen.

Situaci ještě na poslední chvíli zkomplikovala skutečnost, že z původně 18 přihlášených závodníků se jich najednou týden před startem objevila ve startovní listině jen polovina, a já měl strach, že pořadatel závod zase zruší. Nezrušil, tak jsme jeli.

Před odjezdem jsem měl rozhovor v rádiu Signál, kde jsme s moderátorem konstatovali, že cesta tam (přes 2000km) by měla být jednoduchá, zato závod sám a hlavně cesta zpátky bude asi pěkné dobrodružství. Mýlili jsme se, cesta zpět proběhla hladce a v tichosti, protože kolega ji téměř celou prospal, volant jsem mu nepůjčil ani na chvíli. Jaký byl průběh závodu, se dozvíte o pár odstavců později, ovšem největším dobrodružstvím pro mne byla naopak už cesta tam.

Moje navigace TomTomOne zřejmě usoudila, že těch 10 let, co ji mám, je dostatečný věk a odešla do elektronického nebe ještě před Nymburkem. Z posledních sil se jen snažila dokolečka restartovat a restartovat. Měl jsem sice také chytrý telefon, který ovšem používám pouze na wifi bez sim karty, ale v něm jsem měl staženou jenom mapu Řeka pro případné bloudění v cílovém místě. Až na slovenské hranice samozřejmě trefím, ale najít pak Dunajskou Stredu bez mapy po okresních silnicích (neměl jsem slovenskou dálniční známku, protože jsem si řekl, že času mám dost a dálnice si ještě užiju až až...), to bylo první velké dobrodružství. Podle sluníčka jsem se orientovat nemohl, protože žádné zrovna na obloze nebylo. Nicméně podařilo se a u místního Tesca si mne vyzvedl můj

spolucestující příštích dnů a dovedl mne do té jejich vesnice, kterou bych sám nenašel ani s mapou. Ale telefon jsem si tam aktualizovat nemohl, protože v těchto končinách ještě považují wifi za neslušné slovo.

Druhý den jsme vyrazili směr Vranje, kde jsem měl objednaný nocleh v hotýlku blízko dálnice. To jsem navigaci nepotřeboval, protože do Maďarska na dálnici mne navigoval kolega, který tam je jako doma, a pak už to byla jedna silnice až téměř k hotelu. Ten jsem ovšem málem minul, protože to tam okolo docela slušně klouzalo. Ještě že mám ABS. V hotelu kupodivu měli wifi zdarma, tak jsem si stáhl do telefonu další potřebné mapy a zbytek cesty už navigovala Nokia.

Vše se tedy zdálo na nejlepší cestě, na jihu Makedonie jsem nechal natankovat plnou nádrž, nafta tam je za dvě třetiny vzhledem k našim běžným cenám a ještě k tomu s obsluhou, která pak jen tak mimochodem prohodila něco ve smyslu, ať to otočíme, že je hranice zavřená. Řekl jsem si, že jsem mu asi špatně rozuměl, kolega to potvrdil tím, že nerozuměl vůbec, a tak jsme jeli dál, na řeckou hranici zbývalo už jen asi 2 km. Tam jsem se přesvědčil, že jsem rozuměl dobře, řečtí zemědělci stávkovali a zablokovali hraniční přechod. Po krátké diskusi jsem se dozvěděl, že to bude trvat celý den a pokud nechceme čekat do večera, případně do rána, musíme jet na jiný hraniční přechod asi 35km vzdálený, který prý je průjezdný.

Tak jsem to otočil, museli jsme ovšem znovu projít celním ceremoniálem při opětovném vstupu do Makedonie (nějak jsem tomu již odvykl, co jezdím jen po EU...). Přechod jsme našli, hranici překročili, a když jsme asi po 100km řeckým venkovem konečně najeli na dálnici, po pár km byla opět zablokovaná traktory a podobnou zemědělskou technikou, takže nás čekalo dalších 100km po objížďce, naštěstí dobře značené. Tady byla navigace k ničemu.

Pak už to jelo až do Athén, samozřejmě se spoustou mýtných bran a poplatků. Já jsem věděl přesně, kde je v Athénách místo našeho závodu, jen jsem netušil, z které strany nás dálnice do města přivede. Byl jsem připraven na nějaké to bloudění, ale dálnice k nám byla milosrdná a přivedla nás až k areálu, aniž bychom museli jedinkrát sjíždět.

Byla už tma, nikde nikdo, šatny prázdné a otevřené, tak jsme si vybrali tu nejbližší (stejně byla asi 20m od okruhu), nastěhovali jsme věci a zapojili topení, protože tam byla zima, a hlavně se pustili do jídla. Na pivo jsem se těšil celý den. Ten můj přímotop ovšem fungoval jen v určité poloze, když se mi ho konečně podařilo zprovoznit, věděl jsem, že už se ho nesmím do konce našeho pobytu dotknout. Vydržel. Já taky.

Před startem jsme měli ještě jeden volný „aklimatizační“ den, po třech dnech v autě docela nutný. Vyrazili jsme tedy tramvají do města do mé oblíbené restaurace Smile kousek od Akropole, kde jsem za svých minulých cest byl již 3x. Před dvěma roky jsem se tam seznámil s majitelkou a její dcerou, které shodou okolností byly předtím turisticky v Praze. Matka nás obsluhovala i letos, ale zřejmě už mne nepoznala. Zato když se po chvíli objevila dcera, hned na mne ukázala a zvolala: „Prág ultramaratón!“. To potěší... Dostali jsme pak desert zdarma. To taky potěší...

Nadešel okamžik startu. Z devíti závodníků uvedených na poslední verzi startovní listiny ještě

dva nedorazili, tak proto těch sedm statečných v titulku. Každý, kdo se postaví na start takhle dlouhého závodu, musí totiž být mimořádně statečný a odvážný. Všichni běžci mi samozřejmě hned od startu utekli, a tak jsem byl odkázán jen na muziku ve sluchátkách a občas prohodil nějakou větičku s někým z pořadatelů. V dalších dnech pak už i běžci prokládají běh chodeckými vložkami, takže bylo i více příležitostí si popovídat, tedy pokud nebránila jazyková bariéra. Linda uměla anglicky asi tolik jako já řecky (do 20 slov), nejstarší účastník závodu Anagnostis, kterého jsem znal již z předchozích

dvou startů, neuměl vůbec, a z těch ostatních jsem se nejvíce bavil s italem Danielem. Aspoň že slovenský kolega uměl slovensky. To není myšleno nijak ironicky, ono se v jejich vesnici i rodině totiž mluví maďarsky.

V každém případě byla prvních 10 dní docela nuda, nemohl jsem ani podle svého zvyku chodit pár okruhů denně s telefonem na ucho, protože ze sousední dálnice šel trvale takový hluk, že by nebylo téměř nic slyšet. Zbyla mi tedy jen ta hudba, musel jsem ji mít puštěnou dost nahlas, což mělo za následek, že jsem pak na každého křičel, kdykoli jsem promluvil.

Mohl jsem se aspoň více soustředit na to, co se děje s mými nohama. Měl jsem ještě v živé paměti své dva poslední šestidenní závody, které jsem si dost vytrpěl díky časným puchýřům na patách, proto jsem při sebemenším pocitu, že něco není v pořádku, hned přemazával chodidla, měnil ponožky a boty. Což ale zase mělo za následek, že jsem brzy spotřeboval všechny čisté ponožky a musel jsem z nich pak vybírat ty, které snesou ještě druhé, případně další kolo. Mohl jsem si je sice přeprat v plastovém umyvadle, které sebou pro takový případ vozím, a usušit fénem, ale prozatím jsem to považoval za zbytečnou ztrátu času. Po jednom takovém prezutí jsem vstal a zřetelně pocítil, že mi nějak ztuhla achilovka na pravé noze. Naštěstí jsem to rychle vyléčil, stačilo vyndat z boty lžici...

V každém závodě se postupně vykrystalizuje kombinace bot a ponožek, kterou považuji za nejlepší, a v této kombinaci pak odejdu převážnou část závodu. Je zajímavé, že to nejsou pokaždé ty stejné. Ono taky záleží na povrchu trati, a tady byl povrch dost kvalitní, téměř bez kamínků či prachu. Zato tu hrozilo i nebezpečí shora. Každý okruh jsme procházeli dvakrát pod mostem, který vede až přes dálnici a byl z druhé strany uzavřený zřejmě kvůli nežádoucím návštěvníkům z jiného kontinentu, to ale nijak nebránilo hejnu holubů, aby si jedno místo přímo nad našimi hlavami zvolili za místo svého pravidelného odpočinku a úlevy. Já jsem celý závod měl štěstí, ale jeden z řeckých závodníků to dostal přímo do hlavy v okamžiku, když jsme se mijeli.

Dalo by se říci, že počátečních 200km jsem ušel bez problémů. První krizi jsem si uvědomil přesně po 231km, kdy se mi po dvouhodinovém spánku vůbec nechtělo vstávat a pocítil jsem bolesti v zádech, a také pravé koleno šlo nějak ztuhla ohýbat. Takže jsem po letech zase použil kapsicínové náplasti a po dvou dnech se stav výrazně zlepšil. Navíc jsem si bederní část opásal širokou ledvinkou, ve které jsem mohl nosit i láhev s pitím. A také jsem přišel na to, že když si dám levou ruku za záda, mohu si palcem nebo kloubky ta záda za chůze průběžně masírovat. Rázovat mi stačí pravou rukou a vůbec tím neztrácím tempo. A levá ruka může i odpočívat, když si ji prostě zaklesnu vzadu za tu flašku. Tento způsob chůze jsem pracovníčně nazval „styl Sábliková“.

Mám dost bohaté zkušenosti z šestidenních závodů, dokonce i z jednoho osmidenního, ale co nastane potom, to pro mne byla velká neznámá. Očekával jsem, že v druhé polovině závodu se bude únava zvyšovat natolik, že budu muset zařadit delší pauzy a třeba i nějaký dlouhý spánek, ale byl jsem mile překvapen, že se tak nestalo. I nadále mi stačil jeden dvou až tříhodinový spánek denně, doplněný přes den několika kratšími v trvání třeba jen pár minut. Naopak, nejhorší pro mne byl asi 5. a 6. den, pak si tělo nějak zvyklo, že 70km denně je práce jako každá jiná a chodili jsme tedy do práce. Sice v tom bylo hodně přesčasů a dva víkendy, které nám nikdo nezaplátí, ale já už jsem toho v životě udělal zadarmo více.

Desátý den už jsem věřil, že závod dokončím, sil jsem měl dost a zabránit mi v tom mohlo jen nečekané zranění. Tak trochu mi v tom mohl zabránit i slovenský kamarád, jehož zdravotní stav nebyl nejlepší a vyvolával ve mně černé myšlenky, že budu muset přerušit závod a řešit s ním ošetření. Naštěstí jsem mu musel asistovat jen jednou a netrvalo to více než 5 minut. Dokonce jsem ten desátý den i trochu zafinišoval (což představovalo 30km bez přestávky), protože „10 days“ je také hodnocená disciplína, a já si tak současně dělal alibi pro případ, že bych 1000km nedokončil, abych měl alespoň jeden platný kvalitní výsledek. Také jsem se v závěru desátého dne dostal před běžkyni Lindu,

vzhledem ke kvalitě ostatních běžců byla ona jediná, kdo tady mohl skončit pode mnou. V pořadí, pochopitelně...

Desátý den byl také pro mne zlomovým v oblasti kulturně společenské. Začali se totiž sjíždět účastníci šestidenního závodu, kde jsem měl několik přátel hlavně ze Švédska a Francie (veselé švédské kamarádky na obrázku), takže hned bylo s kým povídat a na okruhu bylo rušněji. Také jsem ten den dostal dvě důležité zprávy, jak už to bývá, dobrou a špatnou. Ta dobrá byla, že 14letý žák našeho oddílu Dan Balicz, na jehož chodecké přípravě se podílím, získal na halovém mistrovství republiky stříbrnou medaili. Ta špatná, že naše řady navždy opustil francouzský chodec Pascal Bunel, o dost mladší než já, znali jsme se dobře...

Jedenáctý den ve mně ještě na chvíli vyvolala pochybnost černá kočka, která mi večer přeběhla přes cestu. Uvědomil jsem si totiž, že jdu právě třináctý závod typu multadays... Bylo to ale přesně na 777. kilometru, tak jsem doufal, že to ty tři sedmičky přebijí. Nakonec jsem přijal jako řešení citát Miroslava Horníčka: „Nevěřte pověrám, TO přináší neštěstí!“ Taky jsem trochu zariskoval, když jsem si přistříhl nehty na pravé noze, přece jenom za těch pár dní povyroستly a už to tlačilo. Někdy je to pro mne krvavá záležitost i doma v rámci běžné údržby těla, natož v takové únavě. Ale dopadlo to dobře, neprolil jsem ani jedinou kapku krve.

A cíl se nezadržitelně blížil, já jsem měl udělaný rozpis na 13 a půl dne, který jsem prakticky až do této chvíle dodržoval, a ať jsem počítal, jak chtěl, vycházelo mi, že do cíle přijdu za tmy a nebudou žádné pořádné fotky. Jenže najednou jsem si uvědomil, že bych vlastně ty poslední dva dny nemusel tolik pauzovat, ani už tak často přezouvat, a tím by se výsledný čas mohl podstatně vylepšit. A tak se stalo, že jsem za poslední dva dny stáhl oproti plánu dokonce více než 7 hodin a do cíle jsem se řítit již odpoledne.

S tím ovšem nepočítali ani pořadatelé a ještě v mém předposledním okruhu nebyl nikde nikdo. Dvě kola před cílem jsem se stavil v šatně pro vlaječku a foťák a pokusil jsem se marně vzbudit svého spolubojovníka, který původně chtěl mít se mnou fotku v cíli. Na poslední okruh tak na mne čekal jen italský běžec Alimonti, jediný, který pak dosáhl hranice 1000mil a se kterým jsme se vzájemně povzbuzovali celý závod. Ještě jsem u sympatické dívky Amélie od computerů ověřil, že jdu opravdu poslední okruh, a vrazil foťák do ruky koučovi od japonské závodnice, protože nikdo jiný zrovna nebyl po ruce. Což byl šťastný tah, protože nakonec jediné pořádné fotky byly právě jen z mého foťáku.

Nevím, jak se to podařilo, ale během těch necelých 12 minut, co jsem šel poslední okruh, se v cíli shromáždilo pár lidí včetně obou hlavních organizátorů a počkalo si na mne i několik ostatních závodníků v čele s mými švédskými kamarádkami, takže trochu oslav přece jen nakonec bylo. A já se už těšil, že se konečně pořádně najím a dám si v klidu pivečko. To jídlo jsem si musel nechat ohřát v mikrovlnce, protože na občerstvovače leželo asi 2 hodiny a já jsem pochopitelně v závěru závodu už nic nejedl. Pivo jsem chladit nemusel, to mělo po celou dobu závodu tu správnou teplotu, jako ze sedmého schodu...

Počasí v Athénách bylo jako vždy v tuto roční dobu velmi nestabilní, já jsem doma schválně nechal krém na opalování, čímž jsem přivolal slunečné počasí alespoň na první čtyři dny. Spálil jsem se sice trochu v obličejí, ale to za to stálo. Pak nám dva dny dost přšelo a byly bouřky, vítr takový, že na mně doslova rozerval pláštěnku, a já jsem musel sáhnout po nepromokavých bundách, ve kterých se ale vždy dost pařím. A tady mi neocenitelnou službu prokázal slovenský kolega, který měl sebou dva podstatně lepší a vzdušnější nepromokavé obleky, z nichž mi jeden zapůjčil.

V té jeho bundě s kapucí přes hlavu jsem pak prakticky odešel zbytek závodu, sice až na pár malých přeháněk už nepršelo, zato až do posledního dne byl potom tak silný studený vítr, že jsem nosil šátek přes obličej (hlavně jsem ho nesměl zapomenout odhrnout, když jsem se chtěl napít nebo si

odplivnout) a na dolní polovinu těla jsem použil dokonce tři vrstvy (funkční prádlo, elastíky a ještě šušťáky). To se mi ještě na žádném závodě nestalo, ale vím, že já musím mít svaly v teple, nechápu, jak někdo v tom počasí mohl běhat s holými koleny a lýtky. Každý den přibližně v 9 ráno a v 9 večer nám pořadatelé měnili směr okruhu, přes den jsme měli ten nepříjemný víchř na dlouhé rovince proti, v noci do zad. Ta druhá část okruhu byla trochu lomená, tam byl vítr proti snesitelnější.

O mé poslední závodní noci byla teplota velmi blízká nule, jak výstižně vyjádřil plavčík

Antonín Důra v Rozmarném létu – můj dech, jakkoliv jsem nepozřel vody, byl mrazivý. Ono se ani pořádně nic pít nedalo, všechno bylo hrozně ledové. Nechal jsem si od pořadatelů uvařit jen kafe a čaj. Ještě v osm ráno se k tomu jako každý den přidal vítr z hor, ne ten od Járy Cimrmana, ale takový nepříjemný několikaminutový ledový závan vždy v té části okruhu, kde byla otočka a druhý snímač čipů. Pak se jak mávnutím kouzelného proutku vítr utišil a nastalo konečně letní počasí, bohužel, jen na posledních pár hodin mého pochodování.

Občerstvení v Athénách bývá oproti ostatním závodům na velmi slabé úrovni. Nemít vlastní zásoby, padli bychom po pár dnech hladu. Že toho bylo na občerstvovače málo mi nevadilo tolik jako fakt, že teplé jídlo jsme dostávali naprosto nepravidelně, a pokud ještě bylo aspoň trochu teplé, když nám ho podali, vychladlo během několika příštích metrů, protože po občerstvovače následovalo hned otevřené parkoviště, a takové ty hliníkové misky, ve kterých nám jídlo dávali, reagovaly rychleji na chladný vítr, než aby udržely jídlo teplé.

První den jsme dostali dokonce i kus masa, ale hned druhý den už byla jenom rýže s hrachem, tu jsme pak dostávali i den třetí, přece se to nevyhodí, když toho uvařili tolik a nás je tak málo. Totéž se v dalších dnech opakovalo s těstovinami a s fazolemi. Ani už se je nenamáhal ohřívát. Pátý den večer zůstaly kelímky s těstovinami netknuté. Proto jsme zřejmě šestý den první jídlo dostali až pozdě odpoledne. Už jsem si myslel, že si pořadatelé řekli: Nechutnaly vám včera naše těstoviny, a to jsme vám je dali teprve počtvrté za sebou, tak dnes nedostanete nic. Kousek masa byl za celých 14 dní jen čtyřikrát...

Musel jsem tedy často sáhnout do vlastních zásob, a pak se zase pravidelně stávalo, že jen jsem se nasýtil, v příštím kole už bylo jídlo na občerstvovače, a já se musel nezdravě přejídat. Nemám ve zvyku odmítat, když mi někdo nabídne něco k snědku... Naštěstí při mém tempu žaludek snese všechno. Podporoval jsem ho i pivem, které jsem během závodu pravidelně konzumoval, převážně to bylo nealko, to považuji za nejlepší iontový nápoj, ale občas jsem se napil i plnotučné Holby.

Oproti jiným závodníkům používám jen minimum energetických prostředků, dávám přednost přirozené stravě (pokud se tedy instatní polévky, těstoviny či bramborová kaše tak dají nazvat). Měl jsem ovšem i konzervy šunky, sýry, čokoládu, jako novinku jsem vyzkoušel i sušené datle. Něco málo tzv. potravinových doplňků jsem ale přece jenom také měl, vybavil mne kosmonoský lékárník PharmDr. Eduard Masarčík, kterému tímto velmi děkuji. Zvláště energetické tyčinky byly neobyčejně chutné, těch bych byl spotřeboval i dvojnásobné množství.

Francouzi mají známé úsloví „Cherchez la femme“, hledej ženu. Ve smyslu, ať se kde chce co chce stane, za všechno může nějaká ženská. Já mám v posledních multadays závodech štěstí, že se vždy objeví jedna (pokaždé jiná), která mne začne fandit a morálně podporovat víc než ostatní, což mne pak motivuje ve snaze nezklamat. Žádné postranní úmysly v tom nejsou, jen odvěká touha kluků předvádět se před holkama...

Pro tento závod se tou motivací stala vytrvalkyně našeho oddílu Bára Macková, která již před závodem vytrvale sdílela a šířila informace o mém plánovaném startu a možnosti přispět mi přes portál hithit také finančně. Během závodu mne povzbuzovala esemeskami a měli jsme spolu také několik hovorů, ze kterých některé informace zpracovala dále pro média a stala se tak mojí tiskovou mluvčí.

Báře patří můj obrovský dík a snad jí to budu moci někdy v budoucnu oplatit, protože i ona se vážně zabývá myšlenkou zkusit si někdy nějaký závod z kategorie ultra.

Poděkování patří i dalším boleslavským atletkám – masérce Martě Valtové a fyzioterapeutce Martině Trnkové, které mi v týdnech před závodem uvolňovaly svaly a rovnaly kosti v těle.

Jak jsem již uvedl výše, na nějaké velké telefonování tentokrát nebyly podmínky, klid byl jen v šatně, a to jsem se snažil čas využívat především k odpočinku a k jídlu. Kromě rozhovorů se svojí tiskovou mluvčí jsem měl jen pravidelné „kontrolní“ hovory s dcerou Evou a kamarády chodci Vlastou Haničákem, Romanem Psůtkou a Zdeňkem Simonem. Také jsem asi třikrát poskytl krátkou informaci do rádia Signál.

Často se lidé ptají, na co při takových dlouhých závodech myslím. Inu, všímám si věci kolem sebe, sním o věcech možných i nemožných a vymýšlím, o čem pak budu psát. Napadá mne mnoho hodnotných myšlenek, ne všechny však donesu do cíle. Pak si na něco třeba vzpomenu, když už je článek dávno zveřejněn. Hlavně ale poslouchám muziku, mám sice několik přehrávačů s náhodným pořadím skladeb, přesto některé písně slyším během závodu vícekrát. A protože opravdu poslouchám (a když není zrovna nikdo v blízkosti, tak si i zazpívám), nemám to jen jako kulisu, stane se, že v některých textech objevím záhady, jako třeba v písničce Pavla Dobeše o texaských střelcích.

Píseň je o tom, jak Dobeš přijede do vesnice u mexických hranic, kde zrovna seňorita zpívá známou píseň. Hodlá na střelnici vystřelit tři růže, bere tři broky a „vyplivuje vajgla do trávy“. Lze tedy předpokládat, že od té doby má obě ruce plné. První růži trefí, druhou ne a před třetí ranou nafukuje žvýkačkovou bublinu. A jsme u toho – kde se tam ta žvýkačka vzala??? Já jsem tedy v životě nekouřil, ale jsem přesvědčen, že nejde žvýkat a kouřit zároveň. Zato jsem v životě žvýkal a vím, že musíte na žvýkačce chvíli pracovat než se dá udělat bublina. Na to prostě neměl čas. I kdyby nějak žvýkačku vsunul do úst mezi výstřely a v textu o tom pomlčel. Nezapomeňme, že „seňorita pořád ještě zpívá“, takže celá akce mohla trvat tak dvě minuty, a to bublinu nenafoukne, rozhodně ne takovou, aby se nemusel stydět, když se mu „celý Texas přes rameno dívá“...

Někdy jsou písničky ovšem vyloženě provokací. Když mi třeba Petr Spálený podsouvá Trápím se, trápím a já přitom sotva pletu nohama, pak Luboš Odháněl zazpívá o tom, že se nebe zhroutlí a ona je zrovna průtrž mračen, hromy a blesky, a nakonec mne ujistí Stráníci, že „zlyho trápení Pán mne zbaví“. To jsem pak vzýval všechny místní bohy včetně Dia (to je druhý pád od Zeus, jedná se tedy o toho nejvyššího, nikoliv o boha nějaké dietní stravy), ať to není pravda. Svého trápení se mohu zbavit jen Já , já, já, jenom já (Petr Janda a Olympic).

Lidové rčení praví, že nosit sovy do Athén je totéž jako nosit dříví do lesa. Já jsem tedy byl rád,

že jsem tam zbytečně nejel. Vrátil jsem se s výkonem, který se nesmazatelně zapíše do historie české chůze a vlastně i do té světové. Oba mé výkony, 1000km za 316:27:53 i 754,650km za 10 dní jsou pochopitelně absolutními českými rekordy a byly mi přiznány i jako rekordy světové v kategorii 60-64 let. Mimochodem, během všech mých tří cest do metropole pod Akropolí jsem na žádnou sovu nenarazil, i když jedna paní v tramvaji měla takové podobné oči...

Pokud to někoho zajímá, tak tady jsou moje mezičasy, jak je průběžně evidoval a zveřejňoval na marchons.com můj francouzský

kamarád Emmanuel Tardi: 50km 9h22.37, 100km 22h39.42, 200km 53h11.37, 250km 68h58.56, 300km 84h27.31, 333km 96h14.04, 400km 119h35.39, 500km 154h01.02, 600km 187h53.23, 667km 212h21.52, 700km 221h47.42, 750km 238h54.32, 800km 257h24.44, 900km 288h08.14, 1000km 316h27.53. Z nich vyplývá např. to, že jsem třetí třetinu závodu šel o dost rychleji než druhou, a to při takhle dlouhém závodě není obvyklé. Asi měl pravdu kolega, když mi řekl: „Ty si bol len skúrvene opatrný“. Ale ono se to vyplatilo. On nebyl...

Před, po i během závodu si nás pořadatelé vážili. I na váze. Já jsem do závodu nastoupil s 90kg oblečený bez bot, po třech dnech jsem měl 89 i s botami, po šesti dnech 86 a po závodě 85. S tou

ubývající vahou se jako průvodní jev zmírnily bolesti kolenou, které se mi ozývají někdy i při tréninku. Aspoň už vím, čím to je. Chcete také shodit přebytečné kilogramy? Ujděte 1000km...

No a ještě pro úplnost moje denní dávky kilometrů: 104,77,78,71,70,69,71,72,69,73,71,73,81. To taky vypovídá o tom, že jsem od začátku závodu věděl, co dělám... A podvědomě jsem si ještě musel nechávat nějakou rezervu na ty tři dny za volantem cestou domů. Zajímavé je, že mne po závodech a po osprchování začaly chytat křeče do malíčků u ruky, a tím vlastně do celých dlaní. Stalo se mi to už vícekrát. V praxi to vypadá tak, že vezmu do ruky příbor, chytne mne křeč, a už si neukrojím ani bramboru, protože nemám v ruce žádný cit a sílu. Asi se příště nebudu sprchovat...

K úspěchu mi jenom na facebooku gratulovalo přes 100 lidí z celého světa, další telefonicky, sms či osobně. Ze všech gratulací si asi nejvíce cením „lajku“ od olympijského vítěze z Ria Mateje Tótha, slovní gratulace od olympioničky Kateřiny Novotné a sms od Petra „Misky“ Maška, horolezce nejvyšších kvalit, kterého si velmi vážím a který asi jako jeden z mála ví, čím vším si při tak dlouhém závodech musím projít...

V dobách rozvinutého socialismu jsem musel po každé sportovní cestě na západ vyplňovat mnohastránkový formulář, který pak asi stejně nikdo nečetl, nejdůležitější byl jen poslední odstavec, kde musela být uvedena věta „K setkání s emigranty nedošlo“. V rámci vzpomínek na ty průkopnické doby tedy uvádím i v závěru této zprávy větu „K setkání s migranty nedošlo“. Ale byl jich plný sousední areál, našťastí oplocený, od okruhu vzdálený tak 200m. Děti si tam bezstarostně házely míčem, dospělí vysedávali za větrem na sluníčku...

A na úplný závěr poděkování všem, kteří mi na cestu přispěli, ať již přes portál hithit.com nebo jinou cestou (pořadí je náhodné a nevypovídá o výši příspěvku, někde byla uvedena jen přezdívka):

Lenhartová Adéla, Křížová Petra, Janovská Leona, Hui Way, Áňa Naše, Mayer Jan, Šimčíková Klára, Máčaj Ivo, Richterová Jitka, Jauch Renata, Dráhová Věra, Hefková Blanka, Vopatová Štěpánka, Orálek Daniel, Novák Jiří, Hirsch Petr, Daněčková Zuzana, Daněčková Alexandra, Trněná Lada, zhor yety, Fidrmucová Linda, Pospíšil Petr, Yun Yun, Campr Pavel, Burešová Hana, Fedorková Eva, Balej Jiří, Navrátilová Kateřina, Horčíčka Petr, Fliegelová Marie, Voříšková Dana, Chocholouš Mirek, Petráňová Kateřina, Koutnikova Renata, Kopečná Michaela, Tardi Emmanuel, Rasocha Luboš, Micka Martin, Helleší Jiří, Němečková Martina, Hyzak Martin, Koutnik Dusan, Černínová Jana, Kypetová Olga, Staňková Pája, Líhařová Šárka, Kahunová Lenka, Hokes Martin, Činková Lenka, Slavík Pavel, Beran Jaroslav, Tůma Petr Prokop, ESTCOM CZ oxidová keramika a.s., Mezera Stanislav, Kirschner Vladan, Čupík Jaroslav, Murdych Jiří.

Nechyběla ani obvyklá tekutá podpora od pivovaru Holba a mediální podpora od Rádia Signál a od Boleslavského deníku. Hezký článek vyšel ještě před startem také na Lidovky.cz.

Tak zase někdy příště...

